

danne, uden at det derfor var givet, at de havde tilstrækkelig Bane til at føre Forretningerne i Pennen. Hvad jeg har paastaet, er, at jeg ikke kan ansee det for rigtigt at paabyrde Taxationsmændene, der have overordentlig Meget at bestille ved slige Forretninger, tillige at føre dem i Pennen, et Arbejde, som jeg troer naturligt og rigtigst bør foretages af Formanden for Taxationsmændene, som jo vil være udnævnt blandt Andet med særligt Hensyn til hans Bane eller Gyne til at føre slige Forretninger i Pennen. — Forøvrigt troer jeg ogsaa, at den meget ærede Ordførers Forestilling om det overordentlig Byrdefulde i Hvervet som Formand for Taxationsmændene er overdreven. Den ærede Ordfører vilde vistnok kunne have overbevist sig derom, dersom han havde undersøgt, hvormange Laan af Umyndiges Midler der i de nærmest foregaaende Aar ere blevne bevilgede. Han vilde derved faa nogenlunde — jeg siger ikke ganske, men faa nogenlunde — kunne have dannet sig en Forestilling om, hvormange Taxationer der ere blevne afholdte. Jeg troer, at han da vilde have faaet at see, at der i det Hele er faldet overordentlig faa paa hvert Amt.

Ordføreren: Hertil skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at en saadan Undersøgelse netop forekommer mig aldeles ikke at ville have oplyst Noget. Thi om jeg end vidste, hvormange Laan der vare ydede af Umyndiges Midler, vilde jeg dog aldeles ikke derfor vide, hvormange Taxationer der vare blevne afholdte, og navnlig vilde jeg heller ikke, om jeg end vidste, hvor Meget der i Fremtiden kunde antages at ville blive udlaant af Umyndiges Midler, derved kunne drage nogen Slutning til, hvormange Taxationsforretninger der ville blive afholdte, thi dette vil ikke afhænge af, hvormange offentlige Midler der ville være at faae til Udlaan, men af, hvormange Folk der ville søge Laan. Saasnart Folk vil søge Laan, mener jeg nemlig, at man kan være overbevist om, at de, hos hvem Laanene søges, ville begjære saadanne Taxationsforretninger som de her omhandlede afholdte. Det vil

idetmindste være det Almindelige, hvor det ikke er reent private Folk, men Kæser, som staae under en collectiv Bestyrelse, hos hvem Laanene søges. Som jeg allerede før har bemærket, er det netop i den senere Tid blevet almindeligt, at de nye Creditsforeningsinstituter forlange, at Taxationerne skulle udføres ved af Retten i Overensstemmelse med Reglerne i Forordning af 7de Juni 1827 udmeldte Mænd og i Henshold til dennes Bestemmelser, medens man i de ældre Creditsforeningsinstituter har benyttet Taxationsmænd, som vare beskikkede for de enkelte Creditsforeninger selv, og som disse havde sørget for at faae udmeldte.

Qvistgaard: Min ærede Nabo tilhøire (S. Pedersen) sagde, da han før havde Ordet, at Lovens Styrke netop laa deri, at disse Mænd bleve valgte af Amtet. Deri skal jeg give ham fuldkommen Ret, men naar han erkjender dette, maa Formandskabet give ham en langt større Betryggelse, da det skeer gennem et dobbelt Valg; det, som han anseer for en Garanti, er altsaa derved fordoblet. Den ærede Ordfører fryggede for, at man maaffee kunde faae en Formand, som ikke var Sagen voksen i samme Grad som de Taxatorer, som han i Reglen vil faae med at bestille; men da det dog er den samme Autoritet, som har at udvælge saavel Taxationsmændene som Formanden, vil den vel vide at vælge efter et godt Skjøn og tage en Formand, som i Reglen vil være Taxationsmændene overlegen. Den ærede Ordfører bemærkede ogsaa tidligere, at der var faa ringe en Fordeel ved Formandskabet, at der vistnok Ingen var, som vilde søge det, og deri er jeg ganske enig med ham; men jeg troer dog, at der er mangen en Hædermand, som, naar han vælges, vil modtage Valget, fordi der derved vises ham en Tillid. Jeg troer, at det er en almindelig anerkjendt Sætning, at deri ligger Forfjellen imellem de to Tilfælde. Jeg veed ikke, om det er fuldkommen correct, naar det hedder i Betænkningen, at der ikke ydes de fastlønnede Retsbetjente noget Vederlag for de omhandlede Forretninger. Jeg troer,